

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 9003

гр. София, 27.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 55 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА

като разгледа докладваното от КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20221110121034 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК:

Гражданското дело е образувано по предявен от В. А. Ц. срещу Ц. В. В. иск за делба на апартамент № 9, находящ се в гр.София, район „Изгрев“, ул. „Антон П. Чехов“, № 42, ет. 3, представляващ самостоятелен обект с идентификатор № 68134.802.2109.7.9 по КKKP на гр. София.

С отговора на исковата молба ответникът е направил искане за включване в делбата на друг имот.

С определение № 7104/22.02.2023г., влязло в сила на 04.10.2023г. не е прието искането на ответника в настоящото делбено производство да бъде включен недвижим имот - апартамент № 4, находящ се в гр.София, ж.к. „Обеля 2“, бл. 277, вх.1, ет.1, представляващ самостоятелен обект с идентификатор № 68134.802.2409.3.4 по КKKP на гр. София. Определението е било обжалвано пред СГС, по повод на което е образувано ч.гр.д. № 5817/2023г., като с определение от 06.06.2023г. частната жалба е оставена без уважение. Определението на СГС е атакувано пред ВКС, по повод на което е образувано ч.гр.д. № 3731/2023г., по което с определение № 2830/04.10.2023г. не е допуснато касационно обжалване.

Производството по делото за делба в първата фаза е приключило с решение № 19414 от 24.11.2023г., с което е допусната съдебна делба между страните по делото досежно въведения с исковата молба имота, като съдът в мотивите си е приел за неоснователно релевираното от ответника възражение за придобивна давност.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба от съделителя Ц. В. В..

Постъпила е също молба по реда на чл. 248 ГПК от съделителя В. А. Ц. с искане да се допълни посоченото по-горе решение в частта на разноските, като се присъдят разноски на този съделител с оглед съществуващия спор за собственост в тази фаза и когато тези въпроси се отнасят в горната инстанция.

Препис от молбата, на основание чл. 248, ал. 2 ГПК, е изпратен на насрещната страна, като в указания срок е постъпило становище, в което се възразява по искането.

Съдът като съобрази доказателствата по делото и взе предвид становищата на

страните, намира следното:

Искането за изменение на решението в частта на разноските е допустимо /подадено е в срока за обжалване от страната, която иска допълване на собствените си разноски, в който случай не се изисква списък по чл. 80 ГПК, макар такъв да е наличен по делото/. Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения.

Съгласно чл. 355 ГПК страните заплащат разноските съобразно стойността на дяловете им, като по присъединените искове в делбеното производство разноските се определят по чл. 78 ГПК.

Нормата на чл. 355 ограничава хипотезите, в които при наличие на спорен въпрос, заявен чрез иск, разноски се дължат на страните по правилото на чл. 78 ГПК.

Съдебната практика, включително цитираната на съделителя-ищец в молбата по чл. 248 ГПК, а именно определение № 60141 от 19.11.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3096/2021 г., II г. о. и определение № 193 от 26.11.2020 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2700/2020 г., II г. о. В същия смисъл са определение № 4/6.01.2011 г. по ч. гр. д. № 542/2010 г. на ВКС, II ГО, определение № 255/9.10.2013 г. по гр. д. № 563/2012 г. на ВКС, I ГО; определение № 47 от 29.01.2015 г. по ч. гр. д. № 6919/2014 г. на ВКС, I ГО; определение № 19 от 31.01.2017 г. на ВКС по гр. д. № 1499/2016 г., I г. о. и др., приема, че когато в делбеното производство възникнат спорни въпроси и когато тези спорове се пренасят в по-горни инстанции, разноските се определят по общите правила на чл. 78 ГПК.

Въпреки че нормативната уредба говори за спорни въпроси, заявени чрез иск, цитираната по-горе практика не позволява по категоричен начин да се заключи, че решението по допускане на делба може да бъде допълнено по реда на чл. 248 ГПК при наличие на спорни въпроси досежно съсобственост, независимо дали са предявени чрез иск, или чрез възражение.

При все това обаче, този съдебен състав застъпва разбирането, че решението по допускане на делба може да бъде допълнено по реда на чл. 248 ГПК при наличие на спорни въпроси по наличие на съсобственост, заявени чрез иск. Разпоредбата на чл. 355 ГПК възпроизвежда тази на чл. 293а ГПК (отм.), която е създадена през 1983 г. в съответствие със задължителните указания, дадени в Постановление № 7 от 28.11.1973 г. на Пленума на ВС, т.9. В него е посочено, че разноските в делбеното производство се определят съобразно с признатия дял на съделителите в прекратената общност, когато са направени по необходимост, а когато са направени по повдигнати спорни въпроси – съобразно с общите правила на чл. 64 и чл. 65 ГПК (отм.), съответно чл. 78 от действащия ГПК. Исковете, които могат да се съединят за разглеждане в делбения процес са посочени в чл. 343 ГПК и касаят оспорвания на произход, на осиновявания, на завещания и на истинността на писмени доказателства, както и на искания за намаляване на завещателни разпореждания и на дарения. В конкретния случай такива искове не са били предявени за съвместно разглеждане с производството по делба, за да се претендира тяхното присъждане съобразно общите правила на чл. 78 ГПК. Заявеното от ответницата в първата фаза на делбеното производство оспорване на съществуването на право на делба по отношение на процесния имот чрез въвеждане на възражение за придобиването им по давност, не променя правилото, че разноски се присъждат върху размера на признатите дялове. В същия смисъл е предметът на разглеждане в Определение № 177 от 12.03.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 657/2015 г., IV г. о., ГК.

Съобразявайки съдебната практика и излагайки мотиви за тълкуването на правната

уредба и споделянето разбиранията в съдебната практика, този съдебен състав намира, че разноси на ищеца не се дължат с оглед релевирания по делото чрез възражение от ответника спор дали съществува съсобственост, което обстоятелство – наличие на съсобственост, се изследва от съда и без да е повдигнат спора.

По делото е представен договор за правна помощ /л.8/, в който страните са постигнали съгласие за размера на договореното възнаграждение – двойния размер на минималния адвокатски хонорар по пазарна стойност на присъдената идеална част към деня на влизане на решението в сила, като окончателното плащане ще се извърши до 15-дневен срок от влизане на решението в сила. Представен е списък с разноси и разписка /л.114-115/, от която се установява, че на 19.09.2022г. и на 04.07.2022г. ищецът е платил в брой на адвоката хонорар от по 1000.00 лева по пълномощно, както и че на 04.07.2022г. му е платил сумата от 400.00 лева за вписване на искова молба и за съдебни удостоверения, включително за адв. хонорар и държавни такси; на 28.04.2023г. е платена сумата от 1000.00 лева за отговор до СГС на частна жалба и на 20.08.2023г. 700.00 лева за отговор до ВКС на касационна жалба.

Платената сума от 400.00 лева за вписване на искова молба и за съдебни удостоверения, включително за адв. хонорар и държавни такси не подлежи на присъждане на този етап от производството, тъй като според съдебната практика /определение № 193 от 26.11.2020 г. по ч.гр.д. № 2700/2020 г. на ВКС, II г.о./ правилото на чл. 78 ГПК е приложимо относно разноските, които са направени по повод признаване и ликвидиране на съществуващата съсобственост (за призоваване на свидетели, възнаграждения за вещи лица и др.), сред които тези разноси са. Тези разноси са такива по ликвидиране на съсобствеността, в който случай те се присъждат във втората фаза на делбата.

При този мотив и защото разноските не са искани пред съответните инстанции не следва да се присъждат сумите за адвокатско възнаграждение за представителство пред СГС и ВКС. Освен това, производството, инициирано пред тези съдебни инстанции, може да се разгледа като такова, предметът на което не е самостоятелен като предмет на адвокатска защита и не следва да се допуска кумулиране на нови задължения за разноси в процеса относно дължимите съдебни разноси.

Изложеното дава основание на този състав да остави без уважение искането.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на В. А. Ц. с правно основание чл. 248 ГПК за изменение на решение № 19414 от 24.11.2023г., постановено по гр.д. № 21034/2022г. по описа на СРС, 55 състав, в частта на разноските и съдържащо се в молба с вх. № 30889/31.01.2024г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО, на основание чл. 248, ал. 3 ГПК, подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от определението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____